Højhed, og lærte mig i et Øjeblik ret at se denne uværdige Halvmenneskelighed, hvori Mandfolkenes dumme Vildhed næsten altid har dristet sig til at holde Kvinderne.

Men tænkte jeg tillige, hvad ømt og ædelt, hvad velgørende Sandhed, hvad guddommeligt Snille har ikke været holdt i samme Mørke og Underkuelse: Da Vilddyrs Styrke og Vilddyrs List har været næsten den eneste Lov paa Jorden under Mandfolkenes langvarige og vidløse Vælde.

Man bør derfor ikke undre sig over, at disse samme Mandfolk, hvis højeste Udueligheed baade til at tænke og styre sig selv er af Verdens Historie saa klar, at de, med sine haarde Sener og sit ynkelige Vid, ikke hos Kvinderne har set noget mere stort end Skørterne; ikke har mærket, at det ædle Væsen, som hed h u n, allerførst hed M e n n e s k e; og ikke har forstaaet, at den lille Ulighed i Køn var kun en Skygge imod den store Lighed i Forstand og Hjærte, det er, i menneskelig Dyd og Værdighed."

Man kunde fristes til at aftrykke hele Thorilds lille Afhandling, der fylder kun 7—8 Sider i Tidsskriftet „Tilskueren" 1884, Side 540—547, hvor jeg har oversat den fra svensk og tilføjet adskilligt til Oplysning om Forfatteren, der maa have skrevet den under sit Ophold i København, hvor han boede i Store Kongensgade i det Hus, som nu har Nr. 72. Der er meget deri, der passer paa Øjeblikket. I alt Fald har jeg søgt at give Thorilds — nu Ibsens — Betragtning nærmere Anvendelse paa Øjeblikkets praktiske Kvindesagsspørgsmaal ved Antydninger til et „4de Kapitel" af det lille Skrift. Thorild lover nemlig et saadant, men fik det ikke skrevet, inden han maatte forlade Danmark.

Da imidlertid de ældre Aargange af „Tilskueren" er saa let tilgængelige — i alt Fald paa vore Bogsamlinger — vil jeg nøjes med dertil at henvise dem, som nærmere maaske vil gøre sig bekendt med Bogen „Om Kvindekønnets naturlige Højhed".

Fredrik Bajer.

Fra Rigsdagen.

Loven om Hjælpekasser er bleven gennemført. A l l e K v i n d e r f a a r h e r V a l g r e t o g V a l g b a r h e d.

I næste Nr. vil vi give en Redegørelse for denne Lov.

Jus Suffragii,

udgaar 15. Marts med et tosidet Tillægsblad, fordi Beretningen fra England er saa lang.

England. — 8. Marts forelagde *W. H. Dickinson*, Underhuset, en Kvindestemmeretslov. Loven krævede samme Valgret for Kvinder — ogsaa de gifte — som for Mænd. Forskellige store Kvindeforeninger støttede Sagen gennem offentlige Møder. Kvindestemmeretsforeningernes nationale Union foranstaltede en Demonstrations Procession, der til Trods for indtræffende daarligt Vejr siges, at have været „den største og bedst organiserede, der er gaaet gennem Londons Gader". Den var en Fjerdingvej (engelsk Mil) i Længde, og dens Forbimarscheren tog en Time. Den bestod af 3000 Kvinder, som repræsenterede Forbund, hvis samlede Medlemsantal anslaas til ca. en halv Million. Dagen før Processionen havde Unionen sammenkaldt et Møde af Foreninger, der arbejder for Kvindestemmeretten, og der vedtoges en Resolution, hvori det erklæredes, at hverken Køn eller Ægteskab skulde komme i Betragtning med Hensyn til Valgret, at en Lov øjeblikkelig burde gives, der indeholdt dette Princip; den nationale liberale Federation opfordredes til at sørge for, at en Kvindestemmeretslov blev forelagt i nærværende Parlamentssession, og Forsamlingen opfordrede i Betragtning af de kvindelige Arbejderes Nød Arbejderpartiet i Parlamentet til at holde de Løfter, det havde givet Tekstilarbejderskernes og andre Arbejderskers Foreninger. 26 Foreninger var repræsenteret. Til Førsteministeren sendtes et Brev med Opfordring til at foreslaa Underhuset, at de fem Kvinder, der underskrev, Brevet, fik Tilladelse til personlig at møde i Parlamentet og til at forsvare og begrunde en Petition om Kvindens Stemmeret. Brevet, der med Ministerens Tilladelse er blevet offentliggjort, begynder med at takke Campbell Bannermann for den Støtte, han allerede har ydet Sagen. „Ønsket om at faa Tilladelse til at begrunde Petitionens Indhold, naar denne forelægges Huset, vil maaske", hedder det, „først synes Ministeren umulig at opfylde for Underhuset; men bortset fra den Kendsgerning, at Kvinder efter vor Mening i svundne Tider har mødt for Underhuset for at støtte et Bønskrift, saa hviler vor Anmodning om denne Tilladelse saa en Begrundelse, der er meget forskellig fra den, Mænd kunde fremkomme med i lignende Tilfælde; thi Mænd har altid været repræsenteret i Underhuset, først nylig alle Klasser af Mænd, men altid Mandkønnet. Derfor kan enhver Sag, Mænd ønsker at fremføre for Huset, altid forklares af Mænd og ud fra Mænds Standpunkt. Kvinders Ønsker om Ligestilling er aldrig — undtagen den Gang, De, Sir, sidste Maj modtog vor Deputation,